

Αντιμετωπίζοντας τις δοκιμασίες στη ζωή μας

/ [Επικαιρότητα](#)



Ο Χρυσόστομος Ρουσής, πρώην Γυμνασιάρχης, σημειώνει τις θέσεις των Πατέρων της Εκκλησίας και επιστημόνων, σχετικά με τις δοκιμασίες της ζωής.

Οι δοκιμασίες είναι μέρος της ζωής μας. Πράγματι, η ζωή μας είναι γεμάτη από δοκιμασίες, και προβλήματα που μας προκαλούν πόνο. Ο ψυχικός πόνος προκαλείται συχνά και από τη ζήλεια, την κακία των άλλων, ακόμη συναδέλφων ή συγγενών μας, οι οποίοι λατρεύουν το ατομικό συμφέρον!

Σύμφωνα με του αγίους Πατέρες, ο Θεός με τον πόνο και τις δοκιμασίες παιδαγωγεί σαν καλός Πατέρας τα παιδιά Του, από αγάπη και όχι κακότητα, γιατί θέλει να επιστρέψουν κοντά Του. Η παραβολή του Ασώτου αναφέρεται σ' αυτή την πατρική θεϊκή αγάπη, την μετάνοια και επιστροφή μας στον Θεό – Πατέρα μας.

Οι δοκιμασίες είναι «μέσο άσκησης προς την ταπείνωση, την υπομονή και την αγάπη». (Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος) Ακόμη, οι δοκιμασίες και ο πόνος βοηθούν και τους πνευματικούς ανθρώπους να φθάσουν σε ψηλότερες μορφές «πνευματικής τελείωσης»: Ο μακαριστός γέροντας Παΐσιος δέχθηκε την

«επάρατη» νόσο με χαρά. Ο Θεός οικονομάει για τον κάθε άνθρωπο έναν σταυρό – μία σκάλα – για να ανεβεί από τον σταυρό στον Ουρανό. (Άγιος Παΐσιος).

Φάρμακο για να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα της ζωής είναι η πίστη στον Κύριο. Δίπλα μας πάντα στέκει ο Θεός, Πατέρας μας (Πάτερ ημών). Εκείνος που πιστεύει στην πανάγαθη πρόνοιά Του, δεν απογοητεύεται ούτε απελπίζεται, στηρίζεται στον Θεό και νικά τις δυσκολίες της ζωής (+Μητροπολίτης Πειραιώς Καλλίνικος). «Μη φοβηθείς αυτόν, που στήριξε στην πίστη επάνω την ελπίδα. / Τον είδα στη ζωή να μάχεται μα πάντα ανίκητο τον είδα» (Ι. Πολέμης).

Παράλληλα, αντιμετωπίζουμε τις δοκιμασίες, τα προβλήματά μας με ελπίδα και αισιοδοξία, «πιστεύοντας ότι είναι προσωρινά» (Σέλιγκμαν, Πανεπιστήμιο Πενσιλβάνιας, 2018). Ακόμη και το θάνατο αγαπημένων μας πρέπει να τον αντιμετωπίζουμε «με το φακό της πίστεως, της ελπίδας, της ανάστασης» (π. Ευέλθων Χαραλάμπους: «Για τις δοκιμασίες της ζωής», 2015).

Επιπλέον, αντιμετωπίζουμε μία δοκιμασία με υπομονή και ελπίδα, χωρίς να γογγύζουμε, χωρίς να διαμαρτυρόμαστε. Η υπομονή και η ταπεινοφροσύνη αντάμειψαν τον φτωχό Λάζαρο, τον έφεραν στον Παράδεισο. Αν και γεμάτος πληγές, ο Λάζαρος έκανε υπομονή, δεν παραπονέθηκε, δεν αγανάκτησε ούτε με το Θεό ούτε με τον πλούσιο της παραβολής!

Ακόμη, ελαφρύνουμε μία δοκιμασία με την προσευχή. «Όταν ο άνθρωπος προ-σεύ-χε-ται, έχει στα χέ-ρια του μία κι-νη-τή-ρια δύ-να-μη, “έ-να όπλο”, για να αν-τι-με-τω-πί-σει τα προβλήματα της ζωής» (Πα-στέρ). Ο απ. Παύλος μάς προτρέπει να προσευχόμαστε νοερά, όπου κι αν βρισκόμαστε: «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Η σύντομη αυτή προσευχή σημαίνει: «Πιστεύω ότι ο Χριστός είναι ο Κύριός μου και Θεός μου και ζητώ το έλεος, τη φιλανθρωπία και τη χάρη Του» (Μητροπολίτης Μάνης Χρυσόστομος Γ΄, 2020).

Τέλος, «Το καλύτερο φάρμακο για κάθε δοκιμασία μας, είναι η μεγαλύτερη δοκιμασία των συνανθρώπων μας, αρκεί να τη φέρνουμε στο μυαλό μας» και να ευχαριστούμε τον Θεό που μας γλύτωσε από τα χειρότερα. Αν δείχνουμε αγάπη για τον άλλο που υποφέρει πιο πολύ, τότε ο Θεός συγκινείται, χαίρεται, γιατί με την αγάπη προς τον πλησίον, «συγγενεύουμε μαζί Του, και μας δίνει θεία παρηγοριά» (Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου «Λόγοι» Τόμος Δ΄).

Πηγή: www.philenews.com